

מסורת הש"ס

וַיִּשְׁנוּ לְאַחַר מִיטָהּ. מִתּ בָּנוּ מִצִּיד הָאֵל לֹא עָלָה לָשׁ חֹזֶבֶת וְאַחֲרֵיתוֹ הֶקְרַבְנוּ מוֹט אַחֵר וַיִּשְׁנוּ בְּקֶרֶבֶן צָבֹר כְּקֶרֶבן יִיחֵד בְּדָבָר אַחֵר הוּא וַאֲזִינוּ בְּאֶרְצָה עֲבוּדִי לֵלְאוֹ עֵיקָרָן לֹאכִילָה אֲחִי אֲלֵא לְכַפְּרָה לֹא שִׁיךְ שִׁנְיֹן צִעִלִים אֲלֵא בֹרִיקָה שֶׁאֵין לָהּ קֶרֶבֶן אֲלֵא כִּפְּרָתוֹ כִּכְפָּרָה לִיתֵּאֲלֹא בֹרִיקָה וְכִי מֵרִבִּין שֶׁאֵר עֲבוּדוֹת לְפִסְלָה שִׁנְיֹן צִעִלִים בִּפְ"ק דְּרֻבִּיחִים" לֹא מֵרִבִּין אֲלֵא שׁוּחַט לְהִתְכַּפֵּר אַחֵר בֹּרִיקָתָה דִּמּוּ אוֹ מוֹלִיךְ אוֹ מִקְבֵּל לִזְרוֹק לָשׁ אַחֵר אוֹ זֶזֶק מִמֶּנּוּ לָשׁ אַחֵר אֲבֵל שׁוּחַט לָשׁ אַחֵר שֶׁתֵּהָא הַשְּׁחִטָה לְבָדָה לָשׁ אַחֲרִים אֲלֵא בְּשַׁעַת הַשְּׁחִטָה דִּמּוּ עֲדָמָה עַל הַבֹּרִיקָה אֲלֵא לְנִעְלִי שֶׁכָּר וְכִי אֲמַרְי הַחֶסֶד אָמַר רַב אֲשִׁי ק"ו וּמָה אִם בְּמִקּוֹם שֶׁאֲמַר הִרְיִי שׁוּחַט לָשׁ פְּלוּנִי דְּכָשֵׁר שֶׁחָטָו לִזְרוֹק לָשׁ פְּלוּנִי פִּסְלוּ מִקּוֹם שֶׁאִם אָמַר כִּי ש"מ מִיֵּהָא דִּלְחִין מִחֲשָׁבָה שִׁנְיֹן צִעִלִים בְּשֶׁאֵר עֲבוּדוֹת אֲח"כ מִחֲשָׁבִין בְּשִׁנְיֹן מִהֵן עַל מִנַּת לִזְרוֹק אֲבֵל צִעִלִים קֹדֶשׁ שֶׁחַט שֶׁלֹּא לְשִׁמּוֹ פִּסְלוּ דְּכֵיכֵּיז וְזֶה שְׁלֵמִים וְזֵימָה לָשׁ שְׁלֵמִים וְכֵן בְּחֻטְאֹת וְשִׁחַט אוֹתָהּ לְחֻטְאֹת וְכֵן פִּתְחֵי וְזֶה פִּתְחָהּ. וּמִיָּהוּ וְדִלְי פִּתְחָהּ שֶׁעִיקָרָן לְנִעְלִי לִיאֲכֵל בֵּא שֶׁחָטָו שֶׁלֹּא לָשׁ צִעִלִי לְהִאֲכִילֵי לְמַנְיִין אַחֲרִים פִּסְלוּ דְּקִדְּמִי מִתְּנִי וְלִקְחִין שֶׁחָטָו שֶׁלֹּא לְמַנְיֹו פִּסְלוּ וְע"כ בְּחִישָׁב עַל הַשְּׁחִטָה לְחוּדָא קֶאֱמַר לֹא עַל מִנַּת לִזְרוֹק מִדְּאִיפְּלִגּוּ בֵּה אֲמוּרָאִי בְּגִמְרָא [ע"ז] שֶׁחָטָו לְמַנְיִין עַל מִנַּת שִׁמְכִּפְּרֵי בֹו עֲרֵלִים מִכְּלָל דְּשֶׁחָטָו לְעֲרֵלִים דְּמִתְנִיחִין בְּמִחֲשָׁב עַל הַשְּׁחִטָה קֶאֱמַר וְשֵׁלֹא לְמַנְיֹו דּוּמִיָּא לְעֲרֵלִים דִּהָא גְבִי הַדְּדִי קִתְּנִי לְהֹ: וַאֲזִינוּ לְאַחַר מִיטָהּ. דִּלְחִין שֶׁם צִעִלִי עָלִיו מֵאַחֵר שִׁמַּת וְאִם שִׁינָה שֶׁמּוֹ כָּשֵׁר: וַאֲזִינוּ צָבֹור. דְּלָשׁ מִי יִשְׁנָה אוֹתָהּ שֶׁלֹּא יֵהָא צִעִלִי אִם לָשׁ לְכֵרִי אִם מִיפְּסִיל בְּדִרְאִמֵּי הַחֶסֶד וְלִקְחִין בְּשִׁמְעִתִּין [פ"ג] דִּלְחִין שִׁנְיֹן

זעליס פוסל אא"כ שיגרו למחזב כפר
עליו ולא על חזירו אלמא שיגרו זעליס
ומחזב כפרה כמותו ואי לא לא פסיל:
לאו דווקא. כלומר לאו פירכי יגברו מר
הי תרמי לאו דווקא: פסול מחשבה
פנחס. בפ"ק דזבחים אמרה: יש זענו
לשם זעליס אחרים לשם היורש להציל
כמי ששטנו בזמנו שלא לשם זעליס. ו
בזריקה דאמר"י [טז] אין מחשבת אוכלני
דמחשבת שלא לאוכלני מנויין עליו וכן
בשאר עבודות אבל מחשבת שלא למנוי
בזריקה הוא כדיליף לקמן^{טז} בשמעתינו בז
ביתנו^{טז} לאוכלני ושלא לאוכלני כשה
ולקמן [טז] מפרש טעמא: ממרס דמ
לזריקה: ואם נזרק. קודם לתמיד כשה
יאומר דבר שנאמר בו זערב וצין הע
גבו^{טז} מרס. לשון מנויין כמו אמר
טורס. ארמי. חכמי האומות אורין
שטו. למימרא דבשעת שמיטת צריך
הראוי לאכול פרט לחולה ולזקן

מנויו הא פשיטא דפסול לכו"ע דהיינו
שאינם אוכלין כגון חולה וזקן דפסל ציי
לכל מיני דהא לאוכליו ושלל לאוכליו דר
אכל מורק לשם ערלים אפי' רב חסדא מ
(ד' ד.) דקאמר אשכחן וציציתא שאר עבודו
לאין מחשבת אוכלין צוריקה ועוד דרב
שלל לאוכליו פסח ענמו כשר ואדם יואל
פי' דדוקא נקט על מנת שיתכפרו שח
חסדא מודה לכשר דלא שייך צוריקה
פסול דחשיטתו ודאי צבינו לשם

אָזוי וואָס שחטן שלף לשמו
על נקסי המת וזרץ להציל
אבל בשינוי צעלים. מחשך
בשאר זמנים ללוא פסק
וישנו לאחר מיתה
תאמר בשינוי בעלים
בארבע עבודות ואי
בצבור כביחיד ואף ע
תרתי מיהא דוקא ד
דלא הוי פסולו בגופו
היא שינוי קודש נמי
היא ותו הא דאמר ש
מיתה ולרב פנחס בר
(⁶) שינוי (⁵) בעלים לא
למימר תרתי מיהת
רבא * פסח ששחט
בשינוי בעלים נעשה

בזמנו ופסול: **מתני**
 ושלא למגורו ^א לער
 לאוכליו ושלא לאוככ
 למולים ולעדרים לט
 שחטו קודם חצות
 הערבים שחטו קודמ
 שיהא אחר ממרם ב
 ואם נזרק כשר: **גמ'** ר'
 לשום חולה או לשוב
 נמנו עליו חבורה זו
 אחרת מנהני מילי ^א
 שאין הפסח נשחט א
 שלא למגורו יהא כע
 ח"ל במכסת תכוסם
 לעכב ר' אומר לשן ס
 לחבירו כוס לי מלה
 שלא לאוכליו מנא
 לפי אכלו תכוסו א

במותו דליין מלכפר עליז
פאסעל בחבירו דומיא דדיה
א"ר דרפיס: מהנן פירי:
מיהא דווקא ומפרש וזיל
מיקרי פסול הגוף: ולרב
ז לאחר מיפה. ואם שחטו
אחר: כמי שאין לו בעלים.
יש שנעמי שינוי בעלים אינו
בזריקה ואי אפשר לומר כן
מיטה הוא דגלי רחמנא ולא
דהיינו שינוי בעלים עיקרה
הוא וכפר עליו ולא על חבירו:
ודמקט אזכילין לא פסלי
שלא יקרוש כדי שיהא ראי
דא"ר ג' דלמרח (לעיל ד' נט).
זים וגו' לא מיפסיל בהכי:
ונכסת הערכך (ויקרא טו):
ו לינא"א שורי"א: דום.
הסתכון למנויו: לפי אלנו.
על ואפילו לא מנוין:
שחטו

וַיִּגְדֹּל בְּעֵינָיו דְּפָסוּל צִפְסָה וּבִי
 דְּרַב חֲסָדָא כְּמוֹ צִעְרִילִים אֵעִי
 דְּהֵייוּ מִשּׁוּם דִּילְפִי מַלְמֹלִי
 הָדָר דְּכֹר דְּהֵאן מַחֲשָׁבָת אוֹרְלֵין
 מַנְלֵן וְכִי חֵימָא יִלְקֵן מוֹצִיחָה
 שִׁי מִסִּיק דְּרַבָּה לֹא פְלִיג בְּהָה
 יֵד חוֹבְתָא לֹא גְרַסִּין לִזְרוּק
 צִי לְהַתְּפֹר צוֹ עֵרִילִים אֲבָל אֵל
 מַחֲשָׁבָת מִסְכָּר דְּרַבִּיחֵי אֲלֵף
 יֵשׁ הָרְאוּיִם לְאוֹכְלֵן דְּכִדְרָה

וַיִּשְׁנוּ אַחֲרָיִם מִיתָהּ. וְשֶׁ
דִּמְיוֹ לִכְפֹּר עָלֶיהָ
גְּמוּרָה הוּא אֵלֶּה שְׁתַּמְחִיל לִ
שִׁיעֻזָּה לְדוֹרֵי וְכַךְ אֵסִי

וַיִּשְׁנוּ בַּצֹּבֹר כְּבִיחִיד
אֵין פְּסוּלֹ בְּגוֹפוֹ וְאֵינוֹ
אַחֲרָיִם מִיתָהּ וְאֵינוֹ
גַּב דִּתְרֵתִי לֹא דוֹקָא
אֵין שְׁנָא יִשְׁנִי בְּעָלִים
פְּסוּלֹ מִחֻשְׁבָּה בְּעָלְמָא
פְּסוּלֹ מִחֻשְׁבָּה בְּעָלְמָא
גַּב בְּעָלִים אֵינוֹ אַחֲרָיִם
דְּרַב אַמִּי דְּאִמְרֵי יֵשׁ
מִיתָהּ מֵאֵין אֵיכָא
קָא נִינְהוּ אֵלֶּה אִמְרֵי
בְּשֹׁאֵר יְמוֹת הַשְּׁנָה
בְּמֵי שְׁאֵין לוֹ בְּעָלִים

בשחטו שלא לאוכלי
ים ולטמאים פסול
למנויו ושלא למנויו
איים ולטהורים כשר
פסול משום שנא' ^יבין
לתמיד כשר ובלבד
מזו עד שזרק התמיד
^יכיצד שלא לאוכליו
וקן כיצד שלא למנויו
ושחטו לשם חבורה
נ"ר ^יבמכסת מלמד
א למנויו יכול שחטו
בר על המצוה וכשר
כתוב ^ישנה עליו
סי הוא כאדם שאומר
אשכחן שלא למנויו
ן האבר קרא ^יאיש
תקש אוכלין למנויו
שחטו

וְכֵן מִשְׁמַע צְבִיָּד כּוֹלִין (ד' ר')
כְּרִי נָתַן וְלֹא קָאָמַר כְּרִי
לְאֻכְלֵי מִנָּה פֶּן. אוֹ
קָרָא דְּאִישׁ לִפְ
כּוֹלֵהוּ שֶׁלֹּא לְאֻכְלֵי וְכֵן
קִסְבֵּי זְקֵנֵי דְרוּם טֹמָא מִשְׁ
נִפְשוֹת מִכָּאן שְׁאִין הִפְסִח
מִשְׁמַע צְבִיָּד לְטַ

ואיתקש אובדיו אמנו
עבודות דהיינו
עבודות ובשאר קרבות נמנו
שינו בעלים דשינו בעלים ל
ומוליד זמנא לזרוק לשם
ומקבל ומוליד לשם אחרים ל
היינו שחוט שלל למוניו ולא
דווקא בפסח ולא בשאר קר
בשמיטה ה"ה בשאר עבודות
לשמו מוצח פסח שאר עבוד
דמי כיון דבלי בכל הקרבתו
אשכחן פסול צמד מניינו איז
שיתכפר בו עררים. אם
שם ומוצח נראה לה"ה
קראי דמיינו בעלל כתיב ד
ולעלים דווקא בשחט למוניו
ריקה דהא צ"מ פשוט זה ל
ה צריחה שכן פסולה שלא לז
אדרבא חסדא וצ"ל כולין
וואלן וזכור דמו דלא מתיקש
לא חשב לבחפזר אלף חשב
ל דפסחא ובשמיטה דווקא
לכ"פ לפי אכלו מתוס

ויִּזְכְּרוּ צִעִים אֵינִי לְאַחֵר מִיָּתָה שֶׁמָּא מִשּׁוֹם
 וְלֹא עַל חֲצִירוֹ וּמֵת לֹא זָר כִּפְרָה
 יִצְאוּ וְהָךְ דְּשִׁמְעִין אֲחִירָא לְהִידֵּי כִּמְד'
 אֲמַר רַב ז' ב"ק דְּקְרוּשִׁין (ד' י:) דְּמוּקִי
 הָא דַּתָּן הָאֵשֶׁה שִׁמְתָה יִצְאוּ יוֹרְשֵׁין
 עוֹלָתָה אַע"פ שֶׁלָּא הִפְרִישָׁתָה מִמֵּיהִי^א
 אֲבָל לְרַב יְהוּדִי מִשּׁוֹמְלֵי דְּלֹאֲמַר וְהָא
 שֶׁהִפְרִישָׁתָה מִמֵּיהִי אֲבָל לֹא הִפְרִישָׁתָה
 לֹא מִשּׁוֹם דְּשִׁעִיבּוּדָא לֹא דְּלֹאֲרִיתָא
 לְכַאֲוָרָה אֵינִי נִפְקוּתָא בִּין שִׁנְיֵי קוּדֵשׁ
 לְשִׁנְיֵי צִעִים דְּלֹאֲחֵר מִיָּתָה כִּיּוֹן דְּבִשְׁנֵי
 קוּדֵשׁ [נִמֵּן] אֵין הַיּוֹרֵשׁ חֵיב לְהַפְרִישׁ
 אַחֵר תַּחְתּוּיָּו וּמִיָּהוּ ז' ד"ג מֵאֵם הִפְרִישׁוּ
 צִעִים שְׁמִי עוֹלוֹת לְאַחֲרֵיָּו שֶׁמָּא
 תַּפְסַל הָאֲחֵת יִצְאָה הַשְּׁנִיָּה וְחָם
 תֵּהָא הַשְּׁנִיָּה חוֹלֵין אֵין נִמֵּי שִׁנְיֵי קוּדֵשׁ
 אֲסוּר לְשִׁמּוֹת מִיָּתָה דְּלֹאֲמַר דְּרִישׁ
 זְאֵחִים (ד' י:) וְהִדְבָּה מִי שֶׁרִי לְשִׁנְיֵי
 זֶה אֲבָל שִׁנְיֵי צִעִים לִיכָא אֲפִי אֲסוּר
 כִּיּוֹן דְּאֵינִי לְאַחֵר מִיָּתָה:

נַעֲשֶׂה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ בְּעָלִים בּוֹמֵמִים
וּפְסוּרָה. חִמְמָה לִרְיִי לִילָל
לְמִימָר נַעֲשֶׂה כִּיּוֹן דְּתַרְתִּי דּוֹקֵא לִימָא
דְּפִסְלוּ מִשּׁוֹם פִּירְכִי כִאֵן עֲקִירָה וְחֵי לֹא
חֵישִׁי לְהֵי דְּפִרְכִי וּסְבַר דְּדִמְיִ שְׁנִי
קוּדֵשׁ הַוָּאִיל וּפְסוּלוֹ בּוֹמֵמִים וְחֵישִׁי עֲקִירָה
אִ"כ אֲמַאי הוּא כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ בְּעָלִים
בּוֹמֵמִים הֵלֵךְ בְּשִׁנְיִי קוּדֵשׁ לֹא חֲשַׁבִּי
מִשְׁנֵה בְּבּוֹמֵמִים לְפִסְלוֹ וְאִוָּרִי דְּהֵכִי פִי
אִפִּי לִימְתָרָה לְהַנְהוּ פִּירְכִי מִ"מ לֹא הוּא
עֲקִירָה דְּנַעֲשֶׂה כְּפִסְקָה בּוֹמֵמִים שְׁמִתָּה
בְּעָלִי דְּאִמְרָה בְּסוֹף אֵלֹו דְּבָרִים (ד' עג.)
דְּבִישׁ עֲקִירָה וּשְׁחַשְׁתּוּ סֶסֶם פִּסְלוֹ
אֵעִיפִי שְׁהוּא מִכְפֶּשֶׁת שְׁלֵל אֵלֵךְ בְּעָלִי
שְׁהִי מִתָּה הֵ"ג שְׁלֵל בּוֹמֵמִים שְׁנִי בְּעָלִי
לֹא חֲשִׁיב עֲקִירָה וְכֵן מוֹרִיחַ הֵלְשׁוֹן
דְּקִאֲמָר שֶׁאֵין לוֹ בְּעָלִים וְלֹא קִאֲמָר כְּמִי
שֶׁשְׁחַשְׁתּוּ בְּשִׁנְיִי בְּעָלִים: **רַבִּי אֲבִיבֵר**
לְשׁוֹן סוּרָם הוּא זֶה. אִוָּרִי דְּרַבִּי לֹא
פְּלִיג אֶת"מ וּמוֹדָה לְאֵלֵךְ עֵיבּוֹרָה
בְּאֻכּוּלֵי וְאִמְנִי וְאִמְנִי מִכְפֶּשֶׁת דְּבִרְדִּי
לֵאלֹהִי אֻכּוּלֵי וְאִמְנִי אֵלֵךְ בְּשִׁחְטָה
דְּמִסְקִי רַב דְּאִמְרָה אֵכִילָה לֹא מַעֲכָבִי
וְהֵינִי מִשּׁוֹם דְּלַפְרֹשִׁי אֵתֵל דְּכִפִּי:
וְדַעֲרִילִים וְטַמְאִים כּוֹלֵהוּ נִפְקִי מֵהֶאֱלִי
אֵכְלוּ דְּכִיּוֹן לֵאלֹהִי אֵכְלִי לִיה חֲשִׁיבִי
שְׁמַע בְּכִפִּי דְּבִרְדָּחִים (ד' כג.) דְּקִאֲמָר
כִּי קִרְבָּנוּתִי פִי"ח וְהֵתִיב בְּזִמְכָּתָהּ
שֶׁמֶט אֵלֵךְ לְמַנְוִי וְחִתְּקָשׁ אֻכּוּלֵי לְמַנְוִי
וְלֹא נִפְחָלוּ לֹא מֵאִישׁ לְפִי אֵמְלִי:

ו. חִמָּה לִרְיָ א"כ מֵה מִנּוּי פִּסְלֵי דְבִי
שִׁנּוּי צִעִים אֲף אוֹכְלֵי יִפְסְלוּ דְבִי
יִפְסְלוּ בְּמִנּוּי יוֹיָל דְּשֵׁלָה לִמְנוּי אִין זֶה
פִּסְלֵי אֵלֶּה בּוֹרִיקָה כְּגוֹן שׁוּחַט אוֹ מִקְבֵּל
מַחְרִים אוֹ זֶרֶק לָשׁ אַחֲרֵי אֵלֶּה שׁוּחַט
לְדִי מִדּוֹכֵר כְּדִי נִפְקָא לָךְ וְשֵׁלָה לִמְנוּי
פִּסְלֵי אֵלֶּה בְּשִׁמְחֵתָה דְּרוּקָה דְּבִינָה מְכּוּסָה
נִתּוּ וְאִתּוּ וְיִמָּא הוּאֵל וּגְבִי שֵׁלָה לְאוֹכְלֵי
כְּדִיא בְּפ"ק דְּצוּחִים (ד' י:) פִּסְחָה שֵׁלָה
וְיִתּוּ מִנָּה לָן הוּאֵל וּגְבִי גְבִי וְאוֹרִי דְּלֵא
לֵא עֵלֹ לְנִעְלִים לָשׁ מְחֻבֵּה וּגְבִי פִּסְחָה
לְנִי לְחֵלֶק א' ו' שִׁחַחֲזֵן לְמִוֹרֵן עַל מִנָּה
פִּסְחֵי לִמְנוּי זֶה מִנָּה שִׁיחַכְּכֹר בּוֹ שְׂאִים
שְׂחִי בְּשִׁחַט לְאוֹכְלֵי זֶה מִנָּה שִׁיחַכְּכֹר
מִמַּחֲד קֶרֶה דְּלִפִּי כְּשֵׁלֹ נִפְקִי וְלִפִּי מַחֲדִי
ס' ע"מ שִׁיחַכְּכֹר עֲרִים פִּסְלֵי רַב חֲסֵדָה
סֹדֶר הַש"ס כְּבוֹלָה שְׂמֵעָתִי וְצִרִשׁ וְצוּחִים
ס' אוֹכְלֵין בְּפִסְחָה מִשְׁמַע לְיִכָּא מֵאֵן דְּפִלְגִי
(ד' עה.) דְּמִנִּיחָ שְׂחִי לְאוֹכְלֵי לְזֶרֶק דְּמו
לְזֶרֶק חֲסֵדָה וְכֵן יֵשׁ בְּמִקְנֵת סְפָרִים וְרִיב"א
לְזֶרֶק לְהֹאכִיל הַבֶּשֶׂר עֲרִים אֲפִי ר' רַב
ס' חִישַׁב הַמֶּלֶכִּי שֵׁלָה לְאוֹכְלֵי וְלִפְנֵי עֲרִים
הִיִּינוּ לְזֶרֶק מִחֲשָׁבֶה אוֹכְלֵי בּוֹרִיקָה:

יח א מ״י פט״ו מהלכות
 פסולי מוקדשין הלכה
 יא:
יט ב מ״י פ״ב מהלכות
 ק״פ הלכה ה:
כ ג מ״י פ״א מהלכות
 ק״פ הלכה ד ופט״ו
 מהלכות פסולי מוקדשין
 הלכה יב:
כא ד מ״י פ״ב מהלכות
 ק״פ הלכה א:
כב ה שם הלכה ג:

רבינו חננאל

ושניו קודש עוד ישינו
אפי' לאחר מיתה
הקדושה, כגון כשהיה רשע
ושחטה לשם שלמים,
לאפוקי שנינו בעלים,
האנו נפסל אלא מחיים
רכין שמה פקדה ושוטה
ודכרתה מעילה. וישנו
בצבור כביחיו כי שנינו
קדש פוסל בקרבנות
הצבור, שאם יחטא או
תעלה לשם חטאת או
קשם אשם, כמו שפסל
לבן חזיר כן שנינו
בקרבנות צבור. ואע"י
הפסול שנינו קדש
דפטורין בנזיר ושנינו
בעלים שאין פסולו בגופו,
האם פסול הוא לשם
קדש נשחט ופסול דשנינו
בעלים שאין מגופו הוא.
לאו פירכא איהו ור' לוי
פסול מחשבה ניהור ור' לוי
שנא. ומאי דפרסת נמי
ש' שניו קדש לאחר
מיתה ואין שנינו בעלים
לאחר מיתה, היה רב פנחס
בריה דרב אמי אמר ש'
שנינו בעלים אחר מיתה,
גדריסין קרבנות שחטת
קדושים ואמר בבלא חשית
הבאה לאחר מיתה שחטה
בשניו קדש פסולה בשנינו
בעלים כשהיו, אין בעלים
לאחר מיתה, ורב פנחס
בר רב אחי אמר ש'
בעלי רב אחי אמר, אמר
ליה רב אשי לרב פנחס
קדש קאמר מר ש' בעלים
לאחר מיתה יהוה לי
שנינו בעלי ובעי אתייהו
אחרתי, או דלמא אמרנן
מאי איכא גביה כמה שש'
ומכפרא ליה, א"ל דוקא
כא. אמיתו. או השמועה
כלה מה לשנוי קדש שש'
פסולו בשניו ושנו בארבע
עבודות ושנו לאחר מיתה
וישנו בצבור כביחיו כלול
מפרש בפ"א במדבר
שנינו פריך מיהא בחינת
דדברי הכל באחת, ולרבה
הדוח מרא דשמיטת
בחינת מה לשנוי קדש
שכן ישנו בארבע עבודות
כדאמרין לשנוי שנינו בצבור
לדאורייתא אפוקי צבור אלא
משכחת ליה בשנינו בעלים
האז לא ישראל בעלים
הן. ופשטת רבה פסח
שפסחו בשאר מותי ששנה
לשם שש' בשנינו בעלים
נעשה כמי שאין לו בעלים
בזמן פסול. חזן בתחלת
שמיטת קדושתו, חזן בתחלת
הפסח ומן השמיטת פסח
בזמן לשם שש' פסול
שנאמר ואומרתם לשם פסול
הוא לה, דייקנן מינה
דבעין לשנוי, וזמן נמי
(הפסח) לחזתו, ונפסל
בארבעה כ' בחשימה
שנאמר המקריב את זבח
השלמים כ', בקביעה
שנאמר והקריבו זו קבלת
הזם, בוריקה שנאמר
הזקוק אתם וזה השלמים,
החלוקה שנאמר והקריבו
הזלכה באפקה וחממה
בלשון הקדש. **מתני'**
לשנוי כ' בעלים ושנינו
לשנוי כ' **ח"ד** ביציל ור' לוי
לאוכליו שחטו לחולה
ולזקן. **ביציל** אצל אצל למיניו
ולזקן ואתחשט שנינו למיניו.

תורה אור השלם

1. וְהָיָה לָכֵן לְמִשְׁמֶרֶת
עַד אֲרֻבָּעָה עָשָׂר יוֹם
לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וְשָׁחֲטוּ אוֹתוֹ
בְּלִקְחָה עֵדֶת יִשְׂרָאֵל בֵּין
הָעָרִיצִים: שְׁמוֹת יְכוֹ
2. וְאִם יִמְעַט הַבֵּית
מִהֵלֵת מִשָּׁה וְלִקְחָה הוּא
וְשָׁחֲטוּ הַקֹּרֵב אֶל בֵּיתוֹ
בְּמִכְסֵת נִפְשָׁת אִישׁ לְפִי
אֲכָלוּ תִכְסּוּ עַל הַשָּׂה: שְׁמוֹת יְכוֹ

לעזי רע"י

לינג"א שוריא"ה. שפה
סורית.

מזוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- א. דלדרידה נפקא לן
מיניה דאם שחטו שלא
לשמו לאחר מיתת בעלים
חייב הוורו להביא אחר
תחתיו ודור לא אהר
לבעלים לשם חובה
מש"כ אם שחטו שלא
לשם בעליו. מוס' שאנן.
ב. עליו ולא על חבירו
והיינו זרקה ודחשיב
כפרה. טס. ג. אבל הכא
אית לן למימר דלא גלי
אלא בזביחה ולא בפאר
עבודתו. טס.